

Heräsin myöhään tänään. Keitin kahvia ja ruokin kissat. Päässäni ajatukset poukkoillen viskoivat viestejään. Aivan kuin pääni tilalla olisi ollut kattila, jonka kannen räminältä en voinut keskittyä. Kannen alta livahti yksi kysymys. Mikä ihmeen proosa? Olin siihen tosin jo valmistautunut, sillä se kalvoi mieltäni aikaisemmin yöllä. Joukko ihmisiä on viimeaikoina käyttäytynyt minua ohjaten. Nämä tietyt kaunosieluiset ovat yrittäneet tönä minut arkisen proosan puolelle. Luullakseni se johtuu kirjallisista taiteen näkökulmasta katsoen ontuvista tuotoksistani joita sinkoan nettiavaruuksiin. Minua suututtaa, sillä minä tietten tahtoen välttelen arkista ja jokapäiväistä. Pelottaa se, että jos annan periksi, niin se on merkki paikoilleen asettumisesta ja se on jo sanana myrkkyä minulle. Mitä jos sittekin rauhoittuisin asettuisin sijoilleni. Mihin minä sen kaiken mahdutan. Sen kaiken tunteen, sekä mielessäni olevan päätöksen, tuskan ja ahdistuksen. Istun auringon lämmittävälle kivelle, täällä on taivas lähempänä.